

Kevin Francis Gray

Onun dünyasında soyutlama yapmak figürleri silmek değil, aksine evrensel bir düzlem yaratmakla ilgili!

İlk eserini yarattığın anı hatırlıyor musun ve hala duruyor mu?
Evet, ilk önemli eserimi yarattığım anı net bir şekilde hatırlıyorum: Genç bir çocukken yaptığım bir dizi resimdi ve hala duruyor.

Eserlerine baktığında, heykel ile insan psikolojisi arasındaki bağın ne olduğunu düşünüyorsun?
Benim için heykel, insan olma halinin derinliklerine inmeyi sağlayan bir yol: Kırılganlık ve dayanıklılık, güç ve dinginlik, akışkanlık, uyum sağlama ve sürekli dönüşüm. Çalışmalarımdaki figürasyon ve soyutlama arasındaki etkileşim, duyguların ve bedenlerin nasıl sürekli değişim halinde olduğunu gösteriyor; hem var olup hem de kaçınılmaz bir biçimde dönüşmeye devam ediyorlar. Biçimleri özüne indirgemek, psikolojik derinliği ortadan kaldırmaz; aksine, onu güçlendirir ve kişisel yorumlara alan açar. Eserlerimde geleneksel detayları ve yüz ifadelerini dışarıda bırakarak, duyguların yönlendirilmesi yerine hissedilmesine olanak tanıyorum. Bu da heykel ile izleyici arasında sezgisel ve derinlemesine kişisel bir diyalogu teşvik ediyor; bilinçaltını harekete geçiren bir etkileşim yaratıyor.

Biçimleri özüne indirgemek, psikolojik derinliği ortadan kaldırmaz; aksine, onu güçlendirir ve kişisel yorumlara alan açar.

Heykelin “anıtsallık” duygusu taşıması gerektiği fikrine nasıl yaklaşıyorsun?
Benim benimsediğim anıtsallık; katı, sert ve baskın bir duruş yerine, geçici ve anlık bir anıtsallık. Hem gücü hem de kırılganlığı kutlayan bir yapı. Heykellerim sıklıkla hem sağlam hem de akışkan, hem sabit hem de dönüşüm içinde görünüyor; insan deneyiminin geçiciliğini yakalıyor. Benim için anıtsallık yalnızca fiziksel ölçekte değil, duyusal derinlikte yatıyor; eserin duygusal ağırlığı, fiziksel varlığından daha önemli.

Mermer ve bronz gibi klasik malzemeleri kullanarak çağdaş bir ruh yaratmayı nasıl başarıyorsun?
Mermer, yüzyıllardır süregelen bir geleneği içinde barındırıyor ama bu, onun geçmişe hapsediği anlamına gelmiyor. Bu malzeme ile çalışırken sınırlarını zorlamaya çalışıyorum. Sertliğini yumuşatmak, durağanlığında hareketi açığa çıkarmak ve onu bronz, çelik ya da ahşap gibi farklı malzemelerle bir araya getirerek yeni bir anlatım dili oluşturmak gibi. İçbükey ve dışbükey yüzeylerin etkileşimi, formların çözülmesi ve figürasyon ile soyutlama arasındaki gerilim, klasik malzemeleri çağdaş bir ruhla yeniden ele almamı sağlıyor.

Bir eser yaratırken en zorlandığın aşama ne oluyor?
Yaratım süreci farklı aşamalarda zorluklarla karşılaşabilir, ancak benim için en zorlu başlangıç ve bitiş aşamaları. Başlangıçta süreç ham, yoğun ve talepkar olur. Birçok fikir bu aşamayı geçemez, çünkü her konsept başarılı bir şekilde forma dönüşemez. Eser tamamlandıktan sonra ise stüdyodan çıkıp benim kontrolümün ötesinde bir alana girer. Bu geçiş – özel bir yaratım sürecinden kamusal bir alana taşınmaya kadar – hem heyecan verici hem de rahatsız edici olabilir. Eser artık kendi hayatını yaşar, izleyicilerin bakış açısı ve yorumlarıyla şekillenir; bazen öngöremediğim biçimlerde anlamlar kazanır.

Sanatsal pratiğine dönüp baktığında, kariyerin açısından en belirleyici ya da yolunu açan iş hangisi oldu?
Benim için belirleyici tek bir eser yok, bunun yerine dönüştürücü dönemler var. Gestural Works serisi, figürasyondan soyutlamaya doğru bir kaymayı işaret ederken, Breakdown Work Series soyutlamayı ve malzeme denemelerini daha da ileri taşıdı. Family Series ise tamamen soyut bir noktaya ulaşıyor ve aidiyet, kimlik gibi kişisel temaları derinlemesine inceliyor. Sanatsal pratiğimi tek bir eser değil, bu dönüşüm anları tanımlıyor.

Barbara Hepworth'un Sheltered Form eserine olan ilgin, kendi pratiğinde yaşadığın dönüşümle nasıl örtüşüyor peki?

Barbara Hepworth'un eserleri hem estetik hem de kavramsal olarak beni çok etkiliyor. Sheltered Form, onun sanat pratiğindeki önemli bir dönüşümü simgeliyor: Daha soyut ve sembolik formlara yönelme, negatif alana daha fazla vurgu yapma ve malzeme ile dokunsallık üzerine sorgulayıcı bir yaklaşım geliştirme. Onun insan deneyimini saf formlara indirgeme yetisi, güçlü bir fiziksel ve duygusal varlık taşıyan eserler üretme çabamla örtüşüyor. Örneğin, Family Series'de, insan figürünü temel öğelere indirgiyorum; bu soyutlama, kimliği silmek yerine onu daha evrensel bir düzleme yükseltiyor. Hepworth gibi ben de negatif alanı, boşlukları ve gerilimleri heykelin ayrılmaz bir dili olarak görüyorum; yokluk anları paradoksal bir şekilde varlığı daha güçlü kılıyor. Bu yaklaşımla, malzeme, hareket ve duygu arasındaki etkileşimi araştırıyor. hem biçimsel olarak rafine hem de psikolojik olarak derin eserler üretmeye çalışıyorum.

Bu bağlamda; biçimi bozma, indirgeme veya gizleme gibi yöntemler eserlerinde nasıl anlam katmanlarına dönüşüyor?

Biçimi bozarak, indirgemeler yaparak veya gizleyerek, gereksiz olanı ortadan kaldırıp özü olanı açığa çıkarıyorum. Örneğin, Family Series'de, insan figürünü burun, el, ayak gibi sembolik şekillere ayırarak hem son derece kişisel hem de evrensel bir görsel dil yaratıyorum. Bu soyutlama, kimliği silmek yerine onun varlığını daha da belirgin hale getiriyor. Gizleme; ister örtme yoluyla ister soyutlama aracılığıyla olsun içe dönük bir sorgulama daveti sunuyor, izleyiciyi eseri kendi deneyimleri ve yorumlarıyla tamamlamaya teşvik ediyor. Böylece yokluk, varlık kadar güçlü bir hale geliyor ve anlam, görünen

ile gizlenen arasındaki gerilim içinde katmanlaşıyor.

Sanatsal pratiğinde figürasyondan soyutlamaya doğru bir geçiş görüyoruz. Family Series bu dönüşümün bir parçası olarak nasıl şekillendi?

Family Series, hem kişisel hem de sanatsal bir evrimin sonucu. Dış dünyayı gözlemlemekten içe dönük bir sorgulamaya yönelişin bir yansıması; bizi şekillendiren roller ve ilişkiler üzerine samimi bir keşif. Figürü temel formlara indirgerken, aile bağlarının özünü ifade etmeyi amaçladım; kelimenin tam anlamıyla betimlemek yerine, duyumsal bir bağ kurmayı hedefledim. Bu heykeller arketipler gibi işlev görüyor; hem evrensel hem de son derece kişisel bir anlam taşıyor.

